

ken Afkøbe de Løbe derved. Den Slags Tab have en saa tilfældig Karakter, og de Tilfælde, der indtræde, ere saa sjeldne og i den Grad Undtagelser, at, vil man sikkre Medborgere derimod, tror jeg, at man praktisk lige saa let vil opnaa det gjen- nem gjensidig Forsikring, som naar man gaar den Vej, her er indslaaet. Jeg sværmer ikke meget for den Slags Love; men her møder det, at der er givet en Lov for Byerne, som jeg finder langt gunstigere stillede i disse Forhold end Landdistrik- terne, og saa maa jeg ogsaa stemme for, at der gives en Lov for Landdistrikterne. I Øvrigt har jeg ikke noget Væsentligt imod Lovforslagets En- keltheder, men jeg skal kun sige, at, hvis man finder Loven ubillig imod Kommunerne, kan man jo henvise til Statskassen.

Winther: Jeg vil kun sige, at, efter at jeg har tænkt noget over denne Sag siden sidste Samling, har jeg søgt tilbage i min Erfaring fra 1851 i den store Forening, jeg er Formand for, og jeg tror ikke, at de Krav, der ere fremkomne der fra 1851 til nu, have beløbet sig til i Alt 500 Rd. Vi have ingen Pligt til at erstatte den Slags Krav, men have i enkelte Tilfælde dog gjort det ved en Generalforsamlingsbeslutning. Jeg finder derfor, at det vilde være rigtigst at vente noget for Landets Bedkommende, men jeg anser det for meget rigtigst, at man, naar man har givet en saadan Lov for de øvrige Kjøbstæder, ogsaa giver en for Kjøbstaden Kjøbenhavn. Jeg tror slet ikke, at der vil være nogen Bansknelighed ved i samtlige Forsikringselskaber, endogsaa de store, at faae den Slags Skade med ind under de almindelige Præmier, men vil man have Extra- præmie, kender man ogsaa saadanne i særegne Tilfælde, saaledes med Hensyn til Explosioner; Sigt kan ogsaa faas forsikret imod aparte Præmie, saavidt jeg veed, og saa maatte man ogsaa kunne have Bestemmelser for Tilfælde som de her omtalte. Den ærede sidste Læser vil vistnok have lagt Mærke til, da han selv har med saadanne store Foreninger at bestille, at det, der her er Tale om, er noget saa Ubetydeligt i Forhold til den øvrige Erstatning, der fordras, at det er forsvindende. Efter min Mening er det ganske rigtigst, hvad der er fremført fra flere Sider, at det er for smaat til, at Staten behøver at blande sig deri i det Almindes Interesse, og derfor synes jeg, at man hellere skulde vente noget endnu. Nu, da Opmærksomheden i den Grad er bleven hen- ledet paa denne Sag, maa man antage, at For- sikringselskaberne ville af sig selv opfylde de Øn- skter, der i saa Henseende kunne fremkomme, og det er jo en overordentlig nem Sag for dem at faae denne Forandring gjort. Det er ikke Noget, der kunde bringe deres Bestaaen i Fare, om de optog saadan Skade i deres almindelige Præmier. I gjensidige Selskaber — det er dem, jeg taler om — kan det ikke gjøre noget Videre. Det er en

anden Sag, hvor det er Aktieselskaber; der kan det stille sig anderledes. Men, som sagt, i gjensidige Selskaber indser jeg ikke, at der kan være nogen Fare ved at raade Bod herpaa.

Justitsministeren: Det synes, som der dog er overveiende Stemning for at erkjende det Billige i, at de Personer, der lide den Skade, hvorom der her er Spørgsmaal, for mulig at af- vende større Skade for Andre, have et billigt Krav paa at faae Erstatning for saadan Skade. Det synes, som alle de ærede Medlemmer, der have taget Ordet i denne Sag, ere enige for saa vidt i alt Fald i een af Lanterne i det foreliggende Lovforslag, skjøndt der vel er forskjellige Meninger om, hvorledes det kan være rigtigst, praktisk hen- sigtsmæssigst at tilvejebringe den Erstatning, som man som sagt i og for sig erkjender det billigt, at de paagjældende Skadelidende faae. Den eneste ærede Læser, som har udtalt sig paa en noget anden Maade, er jo det ærede Medlem for Aarhus Amts 3die Valgkreds (N. Jensen), der i alt Fald antydede, at efter hans Formening kunde der ikke være nogen Grund til at give Erstatning til den Skadelidende, naar det er en meget velhavende Mand. Jeg tør imidlertid forudsætte, at dette er en Mening, som almindelig deles af ærede Medlemmer. Naar man nu altsaa har den An- skuelse, og jeg kan ikke negte, at det forekommer mig at være utvilsomt, at det er rigtigst, at den Mand, der lider en Skade i det Almindeliges In- teresse, har Krav paa at faae Erstatning for denne Skade, saa bliver altsaa Spørgsmaalet, hvorledes skal man bedst søge en saadan Erstatning tilveie- bragt. Jeg kan i og for sig meget godt forstaa den Tanke, at det var naturligt at søge Erstat- ning hos dem, der nærmest ere interesserede i, at Skaden formindskes, altsaa hos Assuranceelska- berne; det er en Tanke, som ligger saa overor- dentlig nær, og som derfor ogsaa er fremkommet og er blevet yderligere udviklet forskjellige Gange tidligere. Den er bleven gjort gjældende med me- get stor Styrke, blandt Andet ogsaa i det andet Thing, da Loven om Brandvæsenets Ordning i Kjøbstæderne var til Behandling der for to Aar siden. Naar man imidlertid ikke har troet at kunne gaa den Vej at lægge Erstatningspligten over paa Assuranceelskaberne, saaledes som det, tror jeg, blev tilstrækkelig godtgjort under den tidligere Forhandling, navnlig i Landsthinget, saa har dette sin simple Grund deri, at det har viist sig at være praktisk uigjennemførligt at faae fat paa alle de Assuranceelskaber, paa hvem saadan Byrde skulde kunne lægges, og fordele Byrden mellem disse Selskaber saavel som paa de Perso- ner, der overhovedet ikke asurere. Sagen vilde allerede være lettet noget, dersom alle Mennesker asurerede, thi saa kunde man lægge Byrden paa Assuranceelskaberne, dersom man kunde faae fat paa dem alle, men da der er adskillige Mennesker,